

Sanning och konsekvens

”Du är så märkvärdigt – halv!”, sa hon, med kinden tryckt mot hans nakna rygg.

Han blundade och teg.

Han visste det ju redan.

Han hade ju hört det många gånger förut, om än uttryckt på olika sätt.

”Georgsson räcker inte till. Det är som om någonting saknas”, hade löjtnanten på regementet sagt när han förlorade sin chans till kadettutbildning på Karlberg.

”Vi tvingas säga nej, för vi känner att du inte personifierar allt det vi tror behövs i den nya befattningen”. Så formulerade personalchefen på varuhuset, med uppenbart beklagande tonfall, meddelandet om att uppdraget som avdelningschef anförtrots åt en kvinna som var både yngre och mera oerfaren.

”Vi skulle så gärna vilja våga”, sa regissören för den nya dokusåpan som skulle omfatta 36 entimmesavsnitt.

”Du har ju bakgrunden.

Du har ju utseendet, det där kärvt manliga.

Och du har definitivt kunskaperna.

Men du tränger inte igenom.

Du når inte ut till människorna.”

Ibland såg han sig själv som Mr. Cellophane, den patetiska rollfiguren i musicalen Chicago, som ingen heller såg.

Som allas blickar passerade igenom.

Vars öde var förutbestämt.

Men Mr. Cellophane hade själv valt sin plats i livet. Han hade själv valt att placera sig i skuggan av sin karriärhungriga hustru. Han var nöjd med ett liv i skuggan, i bakgrunden, som en del av inredningen, en del av den smutsbruna tappteten, en del av ett stycke knappt mänsklig vävnad vars enda uppgift var att lyfta fram och försörja andra människor, andras talanger.

Deras framgångar kunde, i lyckliga fall, kasta en liten strimma ljus över hans egen trista tillvaro, i skumrasket bakom det verkliga livet.

Deras motgångar kunde förgöra honom på ett ögonblick.

Förgöra honom totalt.

Få honom att sjunka samman som ett punkterat bildäck, eller som en havererad luftballong på hastig färd mot det oundgängliga slutet.

Han reste sig upp ur sängen och sträckte sig efter sina kläder.

”Vad händer”, sa hon sömnigt.

”Ingenting alls”, sa han. ”Jag skall bara ta konsekvenserna av mig själv.”

”Konsekvenserna av dig själv”, sa hon frågande och tittade på honom när han gick mot dörren. ”Vad i all världen menar du?”

Han öppnade dörren och tittade på henne med ett snett småleende.

”Halvan går”, sa han tyst.

Och sedan var han borta.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren © anakreon med Poeter.se id #13189 innehar upphovsrätten